

כפשוטות-ינטורים, בכנות נוגעת-ללב, מספרת עקרת-יבית צעירה על חלום-ינטורים שנגזר: נישואיה. מה קרה לנישואים אלו? לא בגידה היכתה במ, אלא אויב נורא יותר, המכה יומיום נשים איך-ספור. קראי את סיפורה, ושאלו עצמך: באיזו נקודה ירדו חייהם מהפסים?

נה, ואפילו הוא מודה: כשאנחנו הולכים לישון, שזה היה יותר מעניין מהסתחוויה.

★ ★ ★

האדישות האיומה

א כל מיקרים אלה הם באמת נדירים. בסך-הכל הנישואים שלי אפורים. לפני הנישואים שררו בנינו ידידות והיכרות. היום הם נעלמו. הוא אף פעם לא מנסה אותי יותר, סתם ככה, בלי סיבה. אף פעם לא מניח יד על כתפי, לא מראה שום סימני-חיבה. אני יודעת שהוא אוהב אותי, בסופו של דבר — אבל אני רוצה שהוא גם יראה את זה לפעמים, לא ש' יתייחס אלי כמו רהיט. לפעמים אני מ' הרהרת לעצמי, איזה פרצוף יהיה לו אם

ב יום שהתחתנתי, התפטרתי מהעבוד. זה בעלי לא ביקש זאת, אך הרגשתי איך שהוא, שאני רוצה להקדיש את כל כולי רק לו ולבית. ויתרתי על עצמאותי מרצון, בשימחה. חלמתי על חיים מלאי אהבה הדדית, הבנה ושימחה. פשוט שימ' חה.

חלמתי על טיולים בערב, חבוקים יד ביד. חלמתי על ערבים משותפים בבית, מקשיבים לתקליטים, והגים סתם להסתכל אחד בשני. כמה שהייתי תמימה. כיום, לאחר שש שנים, יש לנו ילד, וכפי שאת רואה אני שוב בהריון. והדבר היחיד שאני נהנית ממנו היום — זה לצנוח על המיטה ולנוח. שואלים אותי לפעמים מה אני כל-כך

מה קרה

לנישואינו יקירי?

את רצה? ואני עונה לו: איך אני יכר' לה? יש לי כל-כך הרבה עבודה. אני יודעת שגם אני אשמה במצב. מרוב שיגרה אני מזניחה את עצמי, מדי פעם הוא באמת מעיר לי על-כך, אבל אין לי כוח לשפר את הופעתי. רק כשאנחנו יוצ' אים לפעמים בערב, שזה דבר די נדיר, אני מתלבשת ומתאפרת כמו בן-אדם — ואז אין גבול לשימחתי. אני מאושרת בצורה לא מובנת ממש. פיתאום נראים לי כל האנשים מסביב חביבים כל-כך, חברותיים, עליונים. אני מופתעת שהם לא רואים בי איזו אחת עלובת-חיים.

ואז אני מנחמת את עצמי שאחרי ש' הילד השני ייחלה, אחזור לאישותי הקר' דמת, אשתחרר ממעגל-הקסמים הנה, ונת' זור לחיות יפה, כראוי חיים מלאי-שעם. אני כל-כך רוצה בזה!

נחפזת ועסוקה. אני אהבתי תמיד להת' חיל את היום בנחת, לשבת קצת בבוקר ליד השולחן, על כוס קפה, עם סיגריה. בעלי כל-כך הופתע מזה בתחילת ני' שואינו — זה היה חידוש בשבילו. עכ' שיו התהפכו היוצרות. לפעמים הוא מב' קש ממני: שבי קצת ליד השולחן, מה

הרהיט הזה יקום פיתאום ויסתלק. אני יודעת שהוא לא עושה את זה ב' כוונה, מזילול. הוא פשוט רגיל ככה מילדות. אמא שלו היתה טיפוס כזה: כל החיים רק עבדה ועבדה בשביל המשפחה, אף פעם לא היה לה רגע פנאי. מרגע שעמדה על רגליה בבוקר, היתה תמיד

עייפה. הלא יש נשים שעובדות קשה ממני. אולי אינני יודעת. אני חושבת ש' העייפות שלי היא גם פסיכולוגית. בגלל שנמאס לי מהכל.

באיזה מקום לאורך הדרך איבדתי את בעלי. יותר נכון, את חלומותי. לאט, לאט, בהדרגה, נרקמת סביבנו כאילו מ' עצמה איזו שיגרה אפורה, עלובה, מכר' ערת. בעלי שקע יותר ויותר בעבודה שלו, וגם אחרי העבודה הוא החל מבלה יותר ויותר עם חברים לעבודה, שותפים, לקוחות.

הוא לא בוגד בי, זה בסדר. הוא עדיין אוהב אותי, ורק אותי. רק שלא רואים את זה יותר.

★ ★ ★

נרדמת בישיבה

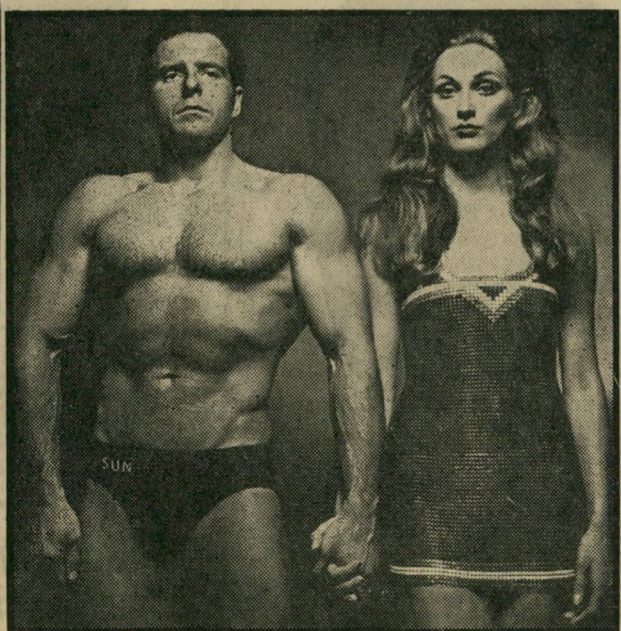
א ל תבינו אותי לא נכון. אני לא מאשימה אותו, או רק אותו. אני יודעת שגם אני לא כל-כך בסדר. אני כל הימים מוונחת וטרודה. כל הימים אני רק לא מסמיקה לעשות כלום. הוא יכול להשאיר לי בבוקר חליפה שצריך לתפור בה כפתור, ולחזור בערב והכפ' חור עדיין לא תפור.

כי כשאני גומרת סוף-סוף עם הילה, וזוכה לראות אותו כבר במיטה, אני מת' חילה להתעצבן: באיזו שעה יגיע בעלי? האם לשכב לנוח? להכין ארוחת-ערב? הוא בעצמו אינו יודע אף פעם מתי הוא גומר, הוא יכול להגיע כל שעה בין שבע לחצות.

כשהוא בא סוף-סוף, ואנחנו מסיימים את הארוחה, אין לנו מה לעשות יחד. בעבר הוא היה לוקח את העיתון וניקבר מאחוריו. היום זה הסלחיוזיה. ואני, אני בעצמי עייפה מדי מכדי שיהיה איכפת לי, או שאני נרדמת בישיבה, או שאני הולכת ישר למיטה.

לפעמים, כשאני פחות רצוצה, אני גור' כרת בחלומות העבר, ומבקשת ממנו: סגור רגע את המכשיר הארור הזה, בוא נשב ונשוחח מעט. הלא אנחנו בעל ואשה, לא? או בדרך-כלל הוא עונה שחבל לו להש' סיד את התוכנית. רק לפעמים, וזה לרוב כאשר התוכנית משעממת — הוא מס' כים, ואז, להפתעתי, אנחנו יושבים ומ' שוחחים בנינו כמו לפני שנים. וזה כל-כך נעים לי, ואני שמחה כמו ילדה קט'

הגברים אצל סאן לוראן - רק לקישוט

את הגברים הנפלאים שבתמונות אלו הציבו איב סן-לוראן ופאקו ראבאן הגדולים, רק כדי להדגיש את נשיותם של הדג' מים שלהם. בתמונה מימין, יצירה של פאקו ראבאן, עשויה מישבצות-מתכת עם רווחים ביניהן, בצבעים כחול, לבן ואפור. הרווחים יוצרים את המראה החשוף, מגלים את מה שמתחת לשמלה בצורה ברורה. בתמונה משמאל שמלה חשופת-גב, מ' סאטן שחור, מעשה ידיו של המתכנן איב סן-לוראן. השמלה היא חשופת-גב רק באופן רשמי. במציאות, היא חשופה יותר.